

Bordtennis i Farum i begyndelsen af Halvfjerdserne.

Her er en gammel sjov artikel fra BAT News. Redaktionen af BAT NEWS siger at de har modtaget artiklen fra en person som underskriver sig LP. Man gætter på at pseudonymet LP dækker over både "Long Playing" og "Lille Peter"

DER VAR ENGANG. . .

En lille dreng, som flyttede til en landsby nord for den store by, fordi hans skole led af vokseværk, selv om den var mere end 100 år gammel. Da landsbyen samtidig havde en byggegrund, der netop passede til en skole og et gymnasium, endte det med, at den lille og håbefulde dreng skulle begynde i 1.G. efter sommerferien. Og så helt derude på landet, hvor prærieekspresen havde sin endestation, og hvor alle kendte hinanden, men ikke altid de nye tilflyttere — til tider kaldet for indvandrere, hvilket ikke var pænt ment.

Den gang var der endnu ikke noget karakterræs i gymnasiet - tænk så lang tid siden er det — så den lille dreng havde en masse fritid, som han ikke anede hvad han skulle bruge til, da alle kammeraterne jo stadig boede inde i byen.

Hans værelse, for sådan et boede han på, var på næsten 180.000 cm² — så virkede det ligesom lidt større. Alligevel blev der hurtigt trangt at være, så han gik ofte tur i den rustne by. En aften hørte han mærkelige lyde fra et lokale, der lå lige under hans værelse. Ping, pong, ping, pong. Skrig og skrål og en masse latter — hvad mon der skete derinde?

Han tog mod til sig og vovede sig indenfor, og så langt Øjet rakte (næsten) stod unge og gamle med et bat i hånden og ramte en gang imellem en lille hvid bold, på størrelse med en golfkugle. Dog var den tilsyneladende noget lettere og mere sart, da den gik i stykker, hver gang nogen trådte på den.

Sådan noget havde han aldrig oplevet før, folk råbte og skreg, svedte og bandede, og så dyrkede de fysisk aktivitet uden at være klædt om — hvad ville - gymnastiklærer en ikke have sagt?

Men pludselig kom en gammel mand på mindst 40 med stort skæg og mave (og som hed Odin...) og spurgte om den lille dreng ikke ville være medlem af BFM ?

Men hvad betød BFM? (Bordtennisklubben Farum Midtpunkt) hvad kostede det? (een krone pr. måned), og pludselig var drengen medlem nr. 432, for det var en meget stor klub, hvor katte og kanarifugle automatisk blev medlemmer — det pyntede jo alt sammen i statistikken overfor kommunen.

Allerede næste aften var der træning for medlem nr. 432 sammen med alle de andre nybegyndere. Så han mødte op omklædt og med pænt nyt SUNFLEX—bat i hånden. Men alle gloede mistroisk på denne "særling", som havde klædt sig ud. Troede han mon det var fastelavn, eller var han bare gået forkert?

Nå, men drengen fik lov at spille med og lidt efter lidt lærte han at spille kontra. Senere viste det sig, at kontra var noget specielt for alle Farum—spillere — de var ret gode til det. Og kunne heller ikke andre slag...

En dag fik klubben to "rigtige" trænere udefra, helt ude fra Herlev. De var meget dygtige til at spille bordtennis. Den ene kunne ikke blot loope, næ han kunne slagloope. Helt nye og ukendte begreber for BMF' ere. Den anden var lige modsat, også når han snakkede — eller diskuterede, som han kaldte det, han kunne nemlig "deffe". Hvilket var en fysisk umulighed for drengen med SUNFLEX-battet, så drengen — som selvfølgelig måtte efterabe heltene fra Herlev — skyndte sig at anskaffe et rigtigt STIGA-bat med tre stjerner og grønne sider, håbets farve.

Og en helt ny verden åbnede sig med et for drengen, der efterhånden var blevet en knægt med knallert og kæreste. Men den helt store kærlighed var dog spillet med den lille hvide bold, som man kan få til næsten alt, undtagen at tale, vis man træner flittigt og/eller har et meget stort boldtalent. Da talentet var middelmådigt, måtte knægten træne så meget mere, og det gjorde han så. Også midt om natten med andre galninge, da han havde fået lov at have nøgle til de hellige haller.

Til sidst var knægten så gangbar, at klubbens bedste spillere til tider indvilligede i at spille nogle sæt med ham — oh, hvilken lykke.

Bl.a. lykkedes det at få lov til at spille mod Store-Klaus, klubbens måske bedste spiller, der havde deltaget på unionshold. Selvfølgelig fik knægten store tærsk. En anden af klubbens store spillere hed Bamse, selv om han var en lille genert dreng, som sjældent sagde andet end 21-1 eller noget andet, når han havde vundet. Bamse var bordtennissportens Bjørn Borg — i hvert fald i Farum - det var som at spille mod en levende mur, han kunne returnere alle slag og lod modstanderne om at lave fejlene, som der var nok af. Klog taktik, Bøv — undskyld Bamse.

I denne periode lærte knægten en masse om bordtennis, lidt mindre om alt det man lærer i gymnasieskolen. Men han lærte også en del om, hvor forskellige mennesker er gennem sit medlemskab af BFM (Broget-Folkemasse), og hvor vigtigt et godt kammeratskab er for trivslen i en idrætsforening.

Så pludselig en dag var det 3 år siden det hele var begyndt, og han fik en hue og et papir i hånden, og så var han student. Hvad nu? Knægten, der nu var blevet en ung og ambitiøs mand fortsatte på en endnu større skole inde i byen. Han skiftede også bordtennisklub, og så hos Heltene i Herlev, hvordan en "rigtig" bordtennisklub har fine borde at spille på, og et klublokale med sofaer og præmieskabe, men uden kammeratskab og klubånd.

Så efter et år vendte han tilbage til bordtennisen i Farum, som nu hed Farum BTK. Kloge mænd havde nemlig i 1976 fundet ud af, at det var smart med kun en klub i byen, og vupti - næsten da - blev BFM og FIK' s bordtennisafdeling slået sammen. Vores unge mand blev træner i klubben, han havde nemlig været på kursus, så han vidste nu næsten alt om bordtennis, troede han da selv. Hvad han ikke anede var, at han ikke vidste noget som helst om ledelse af en bordtennisklub, og desværre var der heller ingen andre, der gjorde det. Derfor fungerede klubben ikke så godt, som den

burde, men den overlevede - ukrudt forgår ikke så let - og efterhånden fik man lidt mere styr på økonomien og sådan noget. Og nogle spillere blev også lidt bedre, end de havde været tidligere — det lykkedes endda for klubben at bevare et hold i Serie I, og nogle ukuelige optimister troede på chancen for et Sjællandsseriehold, hvilket fire old-boys faktisk sørgede for et år eller to senere. En meget flot præstation, som ganske givet var årsag til, at den spillemæssige standard bare blev bedre år for år. Klubben fik for første gang en klasse 1 spiller i disse år, og nogle af juniorspillerne blev rykket op i klasse A.

I denne tid blev klubben også reduceret til et mere realistisk antal medlemmer på omkring 100 mænd og en kvinde - men hvilken!

Efter sammenslutningen levede klubben en nomadetilværelse, idet man trænede og spillede kampe i de forskellige skolers aulaer og gymnastiksale, hvilket ikke var så praktisk. Borde op og borde ned blev en del af dagligdagen, og det var nok heller ikke så godt for kammeratskabet, som trives bedst, når man møder hinanden og snakker sammen. Faktisk var klubben i de år opdelt i to eller tre småklubber rundt i byen.

Men intet er jo så skidt, at det ikke er godt for noget, og mange i kommunen troede sikkert, at Farum BTK måtte være en meget stor og aktiv forening, da man jo altid så medlemmerne træne, uanset hvilken skole man kom på. Dette blev klubbens held.

Helt ude ved den østlige grænse lå der nemlig en stor skole og en sportshal, som en dag brændte ned. Kommunen opførte en ny hal i stedet, og i den blev det besluttet, at der skulle være et bordtennislokale.

Se sådan blev Farum BTK til en rigtig klub med fine borde og bander og et sprudlende klubliv. Selv den ene pige blev til flere, og mange fik lyst til at prøve spillet, både for skæg og for alvor. Ja klubbens bedste kom næsten helt op i paradiset, da de kvalificerede sig til en rigtig divisionsrække.

Klubben fik også en ægte elitespiller, der kunne deltage i Danmarks mesterskabet og næsten få bolden til at tale, mens alle andre blot stod stumme af beundring for dette 8. vidunder af et talent.

Nå, men alting får en ende, og den unge mand, som nu selv havde fået skæg og mave og næsten var 40 år, blev sendt på en ny skole langt nord på, og kom derfor aldrig mere i klubben. Da klubben klarede sig fint, nu havde den nemlig selv fået dygtige trænere og folk med forstand på økonomi, besluttede han sig for snart at ville prøve noget andet. Hvad det kan være er endnu uvist — det er svært at spå, især om fremtiden, som Storm P. ville have sagt.

Men én ting er vist, kærligheden til det 'lille spil' især Farum Bordtennisklub, vil altid forblive.

/LP